

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: I. T., narozený „X“,
státní příslušnost Ukrajina,
bytem „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným,
sídlem Slezská 36, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2017, č. j. MV-158728-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2017, č. j. MV-158728-4/SO-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 9. 2014, č. j. OAM-15591-40/DP-2014 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla podle ustanovení § 46 odst. 1 a odst. 7 ve spojení s ustanovením § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná, neboť žalobce nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

Žaloba

2. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval v tom, že správní orgány v rámci správního řízení porušily ustanovení § 2 odst. 1, odst. 3, odst. 4, ustanovení § 3, ustanovení § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nepostupovaly v předmětné věci v souladu se zákonem, nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a zároveň si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 2 téhož zákona.
3. Žalobce nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že by při podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání nepředložil ve stanovené lhůtě doklady požadované za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Zejména se neztotožnil s argumentací správních orgánů, že na základě jím doložených dokladů nešlo stanovit jeho pravidelný čistý měsíční příjem, neboť účetní závěrka nebyla podložena fakturami a doklady o příjmu fakturovaných částek. Žalobce namítal, že ke své žádosti doložil dostatečné podklady k doložení jeho ekonomické situace. Byl přesvědčen, že právě s ohledem na jím doložené podklady prokazující jeho příjmy a bezdlužnost splnil všechny zákonem stanovené podmínky, aby bylo jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno.
4. Dále žalobce upozorňoval na skutečnost, že v průběhu rozhodování správního orgánu o jeho žádosti, požádal o změnu účelu pobytu, a to o vydání zaměstnanecké karty. Přestože žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty již dne 7. 12. 2015 a připojil k ní aktuální pracovní smlouvu a výpis z centrální evidence volných míst s číslem volného místa, nebylo o ní do dnešního dne rozhodnuto.
5. Závěrem žalobce namítal, že má na území České republiky vytvořeno rodinné a sociální zázemí. Pobývá zde od roku 2007. Zároveň poukazoval na aktuální katastrofální situaci na Ukrajině, kde neustále dochází ke každodenním přestřelkám, a to nejen mezi příslušníky vojenských jednotek, ale i mezi civilním obyvatelstvem. S ohledem na nelepšící se situaci na Ukrajině žalobce nesouhlasil s názorem správního orgánu, že mu nebrání v jeho návratu žádná závažná překážka. Byl přesvědčen, že správní orgány se důkladně nezabývaly přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž žalobou napadené rozhodnutí považoval za v tomto směru nepřiměřené.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž k žalobním bodům uvedl, že je odmítá jako nedůvodné a ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. V podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout pro nedůvodnost.

Posouzení věci soudem

7. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s takovýmto postupem soudu souhlasili.
8. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první citovaného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
9. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v projednávané věci je otázka, zda v případě žalobce byly splněny podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání - OSVČ, resp. zda žalobce správnímu orgánu doložil veškeré podklady nezbytné k ověření údajů uvedených v jeho žádosti, zejména údajů ohledně jeho ekonomické situace.
11. Ze správního spisu vyplývají pro posouzení této otázky tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 10. 4. 2014 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, a to za účelem podnikání - OSVČ. Ke své žádosti připojil pouze fotokopii svého cestovního pasu a průkazu povolení k pobytu. Téhož dne 10. 4. 2014 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k odstranění vad podané žádosti. Konkrétně žalobce vyzval k předložení dokladu o zajištění ubytování po dobu pobytu na území České republiky, dokladu o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, dokladu o cestovním zdravotním pojištění, dokladu prokazujícího jeho úhrnný měsíční příjem, potvrzení finančního úřadu o nedoplatcích, potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení o nedoplatcích a fotografie. Zároveň správní orgán prvního stupně poučil žalobce o tom, že pokud nedoloží chybějící náležitosti žádosti ve lhůtě 30 dnů ode dne doručení této výzvy, bude řízení o jeho žádosti zastaveno. Dne 18. 6. 2014 žalobce předložil správnímu orgánu prvního stupně výpis z živnostenského rejstříku s dobou platnosti živnostenského oprávnění do 10. 5. 2014, dále předložil doklad o cestovním zdravotním pojištění cizinců s dobou platnosti od 10. 4. 2014

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

do 9. 4. 2015, přehled předpisů a plateb pro OSVČ za rok 2014 vydaný Územním pracovištěm Pražské správy sociálního zabezpečení ke dni 30. 5. 2014, mimořádnou účetní závěrku za období od 7. 5. 2014 do 31. 5. 2014, včetně rozvahy v plném rozsahu, jakož i výkaz zisku a ztrát, a to rovněž za období od 7. 5. 2014 do 31. 5. 2014, potvrzení Finančního úřadu pro hlavní město Prahu o neexistenci daňových nedoplatků ze dne 11. 6. 2014, potvrzení Pražské správy sociálního zabezpečení o neexistenci nedoplatků na pojistném a penále ze dne 2. 6. 2014, potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti vystavené zaměstnavatelem žalobce společností DASTOR s. r. o. za měsíce únor až duben 2014 a výpis z evidence rejstříku trestů.

12. Následně dne 10. 9. 2014 správní orgán prvního stupně usnesením pod č. j. OAM-15591-17/DP-2014 řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil, neboť žalobce v poskytnuté lhůtě nedoložil správnímu orgánu doklad o zajištění ubytování. K podanému odvolání žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2015 usnesení o zastavení řízení zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání, neboť měl za to, že prvoinstanční orgán neproověřil, zda předmětný doklad není již součástí žádosti podané žalobcem dne 29. 3. 2014 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání. V rámci nového projednání žádosti vyzval správní orgán prvního stupně dne 5. 11. 2015 opětovně žalobce k odstranění vad podané žádosti. Předně jej žádal o doložení dokladů prokazujících jeho příjem, konkrétně k doložení platebního výměru na daň z příjmu za zdaňovací období roku 2014 společně s vyúčtováním pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za totéž období a pracovní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem DASTOR s. r. o., ze které vyplývá nárok na vyplacenou mzdu. Dále vyzval žalobce k doložení dokladu o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence, a to s odůvodněním, že byl městskou částí Praha 10 vyrozuměn o zániku živnostenského oprávnění žalobce ke dni 10. 3. 2015, přičemž toto nebylo dosud obnoveno, a je tudíž stále neplatné. Rovněž žádal o předložení dokladu o cestovním zdravotním pojištění s platností od 10. 4. 2015, jelikož žalobce ke své žádosti předložil jako doklad o cestovním zdravotním pojištění pojistnou smlouvu s dobou platnosti pouze od 10. 4. 2014 do 9. 4. 2015, a jeho zdravotní pojištění je tudíž již neplatné. Správní orgán vyzval žalobce i k doložení aktuálních potvrzení okresní správy sociálního zabezpečení a finančního úřadu o nedoplatcích. V předmětné výzvě ze dne 5. 11. 2015 poté opětovně poučil žalobce, že pokud na základě této výzvy v určené lhůtě neodstraní uvedené nedostatky žádosti, žádost zamítne. V reakci na předmětnou výzvu žalobce požádal správní orgán prvního stupně o prodloužení lhůty k doložení požadovaných dokladů a zaslal mu nový doklad o zajištění ubytování. Správní orgán prvního stupně žádosti žalobce o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti usnesením ze dne 29. 4. 2016 nevyhověl. Téhož dne žalobce vyrozuměl o možnosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce nevyužil.
13. Podle ustanovení § 46 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.*
14. Podle ustanovení § 46 odst. 7 téhož zákona *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit:*

a) náležitosti podle § 31 odst. 1 písm. a), d) a e),

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

b) doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření úhrnného měsíčního příjmu rodiny; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu člena rodiny, je povinen na požádání předložit též jeho prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti,

c) doklad o zápisu do příslušného rejstříku, seznamu nebo evidence,

d) doklad prokazující bezdlužnost cizince,

f) na požádání platební výměr daně z příjmu,

g) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j, a na požádání doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění; to neplatí, jde-li o případy uvedené v § 180j odst. 4.

15. Podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) téhož zákona dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání ministerstva nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.
16. Předně soud uvádí, že se v projednávané věci jednalo o správní řízení, které bylo zahájeno na žádost žalobce. V rámci tohoto řízení ležela primární povinnost jednat aktivně právě na něm. Uvedené mimo jiné znamená předkládat doklady, jejichž předložení mu ukládá zákon (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2019, č. j. 9 Azs 66/2018-58, ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38, ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
17. Jak je zřejmé z obsahu správního spisu, žalobce v daném případě podal svou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, která ovšem neobsahovala náležitosti stanovené zákonem, tj. žalobce k ní, kromě kopie svého cestovního pasu, nepřipojil ani jeden z dokladů uvedených v ustanovení § 46 odst. 7 písm. a), b), c) d) a g) zákona o pobytu cizinců, nezbytných k ověření splnění podmínek pro udělení žalobcem požadovaného pobytového oprávnění. S ohledem na to správní orgán prvního stupně zcela správně podle § 45 odst. 2 správního řádu vyzval žalobce k odstranění vad žádosti. Ve výzvě řádně specifikoval, jaké doklady je třeba doložit. K jejich doložení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poté žalobci poskytl dostatečnou lhůtu 30 dnů a rovněž ho poučil o negativních důsledcích neodstranění specifikovaných nedostatků podané žádosti.

18. Je pravdou, že žalobce na předmětnou výzvu reagoval a na jejím základě správnímu orgánu prvního stupně dne 18. 6. 2014 doložil doklad o zápisu do příslušného rejstříku, doklad o platném cestovním zdravotním pojištění, potvrzení finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti, jakož i mimořádnou účetní závěrku.
19. Nicméně vzhledem k tomu, že v průběhu správního řízení, ve kterém je pro rozhodnutí správního orgánu rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, některé podklady ještě před vydáním prvoinstančního rozhodnutí pozbyly své platnosti (doklad o zápisu do živnostenského rejstříku, doklad o cestovním zdravotním pojištění), nebo je již nešlo považovat za aktuální (potvrzení finančního úřadu a okresní správy sociálního zabezpečení o bezdlužnosti), a pro kladné vyřízení žádosti žalobce bylo tedy nezbytné, aby tento opětovně dodal správnímu orgánu shora předmětné podklady aktualizované. Vzhledem k tomu, že tak žalobce neučinil z vlastní iniciativy, vyzval jej správní orgán prvního stupně výzvou ze dne 5. 11. 2015 k dodání těchto dokladů. Ve výzvě poté nejenom uvedl, jakými konkrétními nedostatky trpí žádost žalobce, tj. jaké doklady považuje za již neplatné či neaktuální, jakým způsobem lze tento stav napravit, ale také jaké jsou důsledky nevyhovění této výzvě. Na uvedenou výzvu žalobce ovšem nijak nereagoval, a to ačkoliv s ohledem na shora poukazovanou povahu řízení zahajovaného na žádost bylo na právě na něm a v jeho zájmu platné a aktualizované podklady k posouzení své žádosti doložit (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2020, č. j. 1 Azs 513/2019-34, dostupný na www.nssoud.cz). Jejich nedoložením se tak žalobce vystavil sám negativnímu výsledku řízení.
20. Co se poté týče dokladů potvrzujících výši úhrnného měsíčního příjmu žalobce, soud uvádí, že účelem a smyslem podmínky doložení úhrnného čistého měsíčního příjmu v určité minimální výši dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zamezit tomu, aby cizinec žádající o dlouhodobý pobyt byl předem zřejmou zátěží pro sociální systém České republiky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 10 Azs 245/2014-41, dostupný na www.nssoud.cz). Pro posouzení toho, zda je cizinec schopen si prostředky k dlouhodobému pobytu na území zajistit, je nutné znát jeho čistý měsíční příjem, přičemž podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) se za příjem považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, tj. podle zákona č. 110/2006 Sb. Ten ve svém ustanovení § 7 stanoví, že za započitatelné příjmy se považují tam pod písm. a) až e) stanovené příjmy, a to „*po odpočtu výdajů vynaložených na jejich dosažení, zajištění a udržení, po odpočtu daně z příjmů a pojistného na důchodové spoření, pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti a pojistného na všeobecné zdravotní pojištění, pokud nebyly pojistné a příspěvek zahrnuty do těchto výdajů; příjmy z podnikání jsou však u osoby, která je poplatníkem daně z příjmů stanovené paušální částkou podle zákona o daních z příjmů, předpokládané příjmy, a výdaji vynaloženými na jejich dosažení, zajištění a udržení jsou předpokládané výdaje, na jejichž základě byla stanovena daň paušální částkou.*“ Z uvedeného je tedy zřejmé, že pro zjištění měsíčního úhrnného příjmu správní orgány musí vycházet z tzv. čistého příjmu, tedy u příjmů z podnikání (jako v případě žalobce) z příjmu po odpočtu příslušných výdajů (výdajů vynaložených na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů a po odpočtu daně z příjmů a pojistného

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na sociální zabezpečení). S ohledem na shora uvedené soud souhlasí se závěrem správních orgánů, že z dokladů předložených žalobcem, tj. z mimořádné účetní závěrky zohledňující pouze necelý měsíc květen 2014 a potvrzení o výši příjmů ze závislé činnosti za období únor až duben 2014, nebylo možné řádně stanovit pravidelný měsíční příjem žalobce. Správní orgán tak nepochybil, když žalobce vyzval k doložení i dalších podkladů, a to právě zejména k doložení platebního výměru na daň z příjmů za zdaňovací období roku 2014 společně s vyúčtováním pojistného na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za totéž období, kterými by žalobce zákonnou podmínku mohl naplnit.

21. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že na základě dokladů předložených žalobcem v průběhu správního řízení nebylo možné ověřit splnění podmínek pro udělení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ (tedy podmínku zápisu žalobce do živnostenského rejstříku, podmínku platného cestovního zdravotního pojištění na celou dobu předpokládaného pobytu na území České republiky, podmínku o bezdlužnosti, podmínku o doložení úhrnného příjmu v určité minimální výši). Správní orgány tedy postupovaly správně, pokud žádosti v souladu s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nevyhověly, resp. ji zamítly.
22. Další žalobní námitka směřovala k nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu soud uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání zákon takový požadavek nestanoví. Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života v projednávané věci nelze dovodit ani z ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, *„dané ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců.“* Z tohoto pravidla ovšem existují výjimky. Mohou totiž existovat případy, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. A to zvláště pak za situace, kdy námitku v tomto smyslu uplatní cizinec již ve svém odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Jak ve svém rozsudku ze dne 13. 9. 2018, č. j. 2 Azs 180/2018-51 (dostupném na www.nssoud.cz), uzavřel Nejvyšší správní soud, *„jestliže [stěžovatelka] již v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu namítala nepřiměřený dopad do svého soukromého a rodinného života, přičemž na podporu tohoto tvrzení uváděla konkrétní argumenty, měla se žalovaná, a následně i krajský soud, tímto tvrzením zabývat a řádně jej vypořádat, a to přestože to výslovně nevyžaduje žádné ustanovení zákona o pobytu cizinců, neboť tato povinnost plyne z přímé aplikace čl. 8 Úmluvy.[...]]Je sice pravdou, že se na toto hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v případě neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení či o vyhoštění, nelze však akceptovat přístup krajského soudu, který se zcela bez dalšího odmítl touto otázkou zabývat, a přiměřenost takového zásahu posoudit s odkazem na to, že ze zákona o pobytu cizinců taková povinnost neplyne.“*
23. Soud k tomu dodává, že v projednávané věci správní orgány hodnotily, zda nelze považovat vydané rozhodnutí za nepřiměřené ve smyslu poukazovaného ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně na straně 3 až 4 konkrétně uvedl, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

že z cizineckého systému bylo zjištěno, že žalobce na území České republiky nemá rodinné příslušníky. Podle údajů uvedených v žádosti žalobce, jeho matka a jeho sourozenci pobývají na území Ukrajiny. Dále správní orgán prvního stupně uvedl, že ačkoliv si žalobce za dobu svého pobytu na území České republiky zde jistě vytvořil zázemí, vzhledem k jeho věku a k poměru let, které strávil ve své domovské zemi, v kontrastu k době strávené na území České republiky, si nevytvořil takové společensko-kulturní návyky, které by bránily v opětovném zařazení do ukrajinské společnosti. Samotná délka pobytu na území České republiky není dostatečným důvodem pro odhlédnutí od naplnění důvodů pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu a nelze na jejím základě dovozovat, že rozhodnutí bude znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správnímu orgánu rovněž nebyla známa žádná překážka z hlediska zdravotního stavu žalobce, ani jeho ekonomických poměrů. Žalovaný poté ve svém rozhodnutí (strana 4) aproboval závěry, ke kterým dospěl správní orgán prvního stupně, a dále uvedl, že žalobce své tvrzení ohledně navázání pevných sociálních vazeb na území České republiky nijak nedoložil. K bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce poté konstatoval, že právní řád České republiky má v sobě zakotveny jiné instituty, které může žalobce využít, pakliže by mu vývoj bezpečnostní situace na Ukrajině bránil v návratu do země původu. Takto provedené hodnocení přiměřenosti vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce považuje soud za zcela dostatečné, odpovídající zjištěným skutečnostem a zcela se s ním ztotožňuje.

24. Pro úplnost soud uvádí, že se blíže nezabýval argumentací žalobce, že do dnešního dne nebylo rozhodnuto o jeho žádosti o vydání zaměstnanecké karty. Řízení o žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty není totiž předmětem přezkumu v nyní projednávané věci.
25. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí bylo taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, a proto soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku I. rozsudku zamítl.
26. Současně soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. prosince 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)